

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/186/2019
Identifikačné číslo spisu:	3113233758
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Ľalík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3113233758.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne PhDr. Y. K., PhD., bývajúcej v M., L. XXXX/XX, zastúpenej Mgr. Michalom Urbanom, advokátom v Trenčíne, Šafárikova 12, proti žalovanému R. K., bývajúcemu v M., U. XX, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27 C 191/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. marca 2018 sp. zn. 19 Co 417/2016 v spojení s jeho opravným uznesením z 24. júla 2019 sp. zn. 19 Co 417/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín rozsudkom z 21. júna 2016 č. k. 27 C 191/2013-190 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov tak, že
i/ do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal byť č. XX nachádzajúci sa na X. poschodí v bytovom dome ulici L. v M., súp. č. XXXX, vchod č. XX, zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. M., spolu s príslušným spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach domu, spoločných zariadeniach domu a na zastavanom pozemku,
ii/ do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal garáž so súp. č. XXXX zapísanú na LV č. XXXX pre kat. úz. M., a osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, EČV: M. XXX F., v hodnote 1 500,- eur,
iii/ uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému vyrovnávací podiel v sume 3 706,82 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku,
a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd pri vyporiadaní bytu s príslušenstvom vychádzal z princípu zásluhovosti o nadobudnutie tejto spoločnej veci. Podľa jeho zistení predmetný byt bol v roku 1973 pridelený do osobného užívania rodičom žalobkyne, pričom žalobkyňa užívala tento byt spolu s nimi. Po smrti jej otca prešlo právo osobného užívania bytu na jej matku, s ktorou sama v byte bývala, a to až do uzavretia manželstva so žalovaným v roku 1981, ktorý sa v tomto roku k nim do bytu nasťahoval. Po smrti matky žalobkyne v roku 1983 prešlo právo osobného užívania bytu na oboch manželov - žalobkyňu a žalovaného, pričom v roku 1989 došlo k

transformácii tohto právneho vzťahu na nájom. Manželia tento byt kúpili za trvania ich manželstva v roku 1995 z prostriedkov patriacich do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Podľa názoru súdu popísané skutočnosti odôvodňujú modifikáciu zásady rovnosti podielov manželov pri vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva, pretože bez toho, aby predmetný byt bol pridelený rodičom žalobkyne a bez toho, aby s nimi žalobkyňa (pred aj po uzavretí manželstva) žila v jednej domácnosti, by k nadobudnutiu bytu účastníkmi kúpou za trvania manželstva nedošlo. Súd tak rozhodol o disparite podielov medzi manželmi pri vyporiadaní tohto bytu, a to v pomere 70 % ku 30 % v prospech žalobkyne, ktorý následne (po zohľadnení ostatných vyporiadaných vecí, práv a záväzkov) premietol do výpočtu výšky vyrovnávacieho podielu, ktorý má žalobkyňa zaplatiť žalovanému.

2. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovaného rozsudkom z 22. marca 2018 sp. zn. 19 Co 417/2016 v spojení v jeho opravným uznesení z 24. júla 2019 sp. zn. 19 Co 417/2016 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho podielu 13 106,83 eur do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku, vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Podľa názoru odvolacieho súdu v konaní neboli preukázané žiadne mimoriadne okolnosti, ktoré by mohli naplniť predpoklady uplatnenia princípu zásluhovosti pri nadobudnutí predmetného bytu manželmi, a tak odôvodniť disparitu pri rozhodovaní o výške podielov k nemu. V danom prípade bolo nesporné, že byt bol kúpený z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a že na tejto kúpe sa obaja manželia podieľali rovnakým podielom. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa bývala v spoločnej domácnosti s pôvodnými nájomcami, ktorými boli jej rodičia, pričom na základe zákona sa neskôr stala nájomníčkou tohto bytu, nie je významná z hľadiska jej podieľania sa na jeho získaní a nemôže byť dôvodom pre porušenie zásady rovnosti podielov, pretože tu chýba aktívny prístup žalobkyne a zvýšené úsilie vedúce k nadobudnutiu predmetného majetku (bytu). Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodol o paritnom vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva k tomuto bytu v pomere 50 % k 50 % a tento pomer následne premietol do výpočtu výšky vyrovnávacieho podielu, ktorý je žalobkyňa povinná žalovanému zaplatiť.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Podľa jej názoru odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tak, že bez nariadenia pojednávania a zopakovania dokazovania dospel k iným skutkovým záverom a vec odlišne právne posúdil ohľadne výšky podielov manželov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu, jeho rozhodnutie je vo vzťahu k tomuto posúdeniu nedostatočne odôvodnené a tiež zmätočné, pretože žalovaný podal odvolanie len proti výroku o vyrovnávacom podiele, avšak odvolací súd rozhodol o celom rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobkyňa ďalej namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pretože vo veci boli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, teda na odklon od princípu parity pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov z dôvodu zásluhovosti žalobkyne na nadobudnutí a udržaní predmetného bytu. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby jeho rozsudok zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

6. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu

odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

8. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10. V rozhodovanom spore žalobkyňa v dovolaní vytýka, že jej nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu bolo porušené právo na spravodlivý proces tým, že odvolací súd bez nariadenia pojednávania a zopakovania dokazovania dospel k iným skutkovým záverom a vec odlišne právne posúdil pokiaľ išlo o určenie výšky podielov pri vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu s príslušenstvom.

11. Podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 384 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie (§ 384 ods. 2 C.s.p.), a tiež za podmienok podľa § 366 C.s.p (§ 384 ods. 3 C.s.p.). O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd.

12. Viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), sa vzťahuje na skutkové zistenia uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd ich môže zmeniť alebo doplniť, prípadne inak modifikovať iba po vykonaní, t. j. po opakovaní alebo doplnení dokazovania. Podmienenie zmeny skutkových záverov súdu prvej inštancie opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva zo zásady priamosti a ústnosti civilného sporového konania. V prejednávanej veci vo vzťahu k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu však odvolací súd skutkové zistenia súdu prvej inštancie nijako nespochybnil a nespороvala ich ani jedna zo strán v konaní. Opakovaním dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie sa v zmysle ustanovenia § 384 ods. 1 C.s.p. rozumie opakovanie nie všetkých dôkazov, na ktorých je rozhodnutie odvolacieho súdu založené, ale iba takých dôkazov, o výsledkoch správnosti ktorých má odvolací súd pochybnosti. Z rozhodnutia odvolacieho súdu ale vyplýva, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav dostatočne a správne, avšak vyvodil z neho nesprávne právne závery, keď rozhodol o disparite podielov medzi manželmi. Odvolací súd sa teda so skutkovými závermi súdu prvej inštancie stotožnil (za nesprávny považoval len postup súdu prvej inštancie pri právnom posúdení zistených skutkových okolností, čo bolo i dôvodom zmeny jeho rozhodnutia), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie

zopakovať (§ 384 ods. 1 C.s.p.). Keďže odvolací súd nezistil ani existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania (§ 384 ods. 2 a 3 C.s.p.) a pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 C.s.p.). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces, a preto žalobkyňa uvedenú námietku v dovolaní vytýka neopodstatnene.

13. Žalobkyňa ďalej namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ ide o určenie výšky podielov k predmetnému bytu, nie je dostatočne odôvodnené. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018 a pod.).

14. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojho rozhodnutia zhrnul obsah podstatných skutkových tvrdení strán, ich právnej argumentácie a dôkazov vykonaných v konaní, popísal skutkový stav, z ktorého vychádzal, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery a vysporiadal sa so všetkými podstatnými odvolacími námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že skutkové okolnosti, za ktorých sporové strany nadobudli predmetný byt do bezpodielového spoluvlastníctva, nie sú natoľko právne významné, aby odôvodňovali disparitu podielov pri jeho vyporiadaní, ako to nesprávne právne posúdil súd prvej inštancie. Po smrti matky žalobkyne ako predošlej užívateľky predmetného bytu, prešlo právo jeho osobného (spoločného) užívania [neskôr zákonom transformované na nájom (spoločný nájom bytu)] na obidvoch manželov súčasne a spoločne, ktorí ho v roku 1995, teda za trvania ich manželstva, kúpili zo spoločných prostriedkov, pričom na kúpe sa každý z nich podieľal rovnakým dielom. Podľa názoru odvolacieho súdu tieto okolnosti nie sú takými mimoriadnymi a výnimočnými okolnosťami, aby boli dôvodom pre porušenie zásady rovnosti podielov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva v prospech žalobkyne v dôsledku princípu zásluhovosti, pretože tu chýba aktívny prístup a zvýšené úsilie žalobkyne vedúce k nadobudnutiu predmetného bytu. Z tohto dôvodu dospel k právnomu záveru o rovnosti podielov manželov k predmetnému bytu pri jeho vysporiadaní a tento pomer premietol do výslednej sumy vyrovnávacieho podielu, ktorý je žalobkyňa povinná doplatiť žalovanému.

15. Podľa názoru dovolacieho súdu z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľka so závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

16. Dovolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobkyne, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné, ak odvolací súd rozhodol o celom rozsudku súdu prvej inštancie, hoci žalovaný odvolaním napadol len jeho štvrtý výrok o vyrovnávacom podiele. Spor o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je totiž sporom, v ktorom určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, a teda prípadom, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania (§ 379 písm. c/ C.s.p.). Pokiaľ odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o

zaplatení vyrovnávacieho podielu zmenil (v dôsledku iného právneho posúdenia týkajúceho sa určenia výšky podielov manželov pri vyporiadaní jednej z vecí tvoriacich masu ich bezpodielového spoluvlastníctva) a vo zvyšnej časti ho potvrdil, jeho postup nemožno považovať za nesprávny.

17. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva, a preto ho treba v tejto časti ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

18. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

20. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že odvolací súd sa odklonil „od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, napriek skutočnosti, že vo veci boli splnené podmienky na potvrdenie súdu prvej inštancie, na odklon od princípu parity pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov z dôvodu zásluhovosti žalobkyne na nadobudnutí a udržaní predmetného majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov“.

21. Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

22. V danom prípade žalobkyňa, zastúpená kvalifikovaným zástupcom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu v zmysle tohto ustanovenia uvedeným spôsobom nepostupovala. Žalobkyňa vôbec nekonkretizovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ani neuviedla právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Len citácia právneho názoru neuvedeného pôvodu, ktorý žalobkyňa považuje za správny, pričom z tohto názoru odvolací súd pri meritórnom rozhodovaní aj vychádzal (porov. bod 13. jeho rozhodnutia), a len strohé konštatovanie, že boli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

23. Tu je navyše potrebné poznamenať, že „odklonom“ riešenia právnej otázky rozhodujúcej pre rozhodnutie vo veci samej sa myslí situácia, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení tejto právnej otázky, ale odvolací súd sa svojím rozhodnutím od tejto ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu odklonil. Z obsahu dovolania sa javí, že žalobkyňa si zamieňa odklon ako podmienku prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. s odklonom od princípu rovnosti (parity) podielov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva ako jednej z možností vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Či sa súd pri vyporiadaní bezpodielového

spoluvlastníctva odkloní alebo neodkloní od všeobecného princípu rovnosti podielov manželov a určí ich v inom pomere, záleží od zisteného skutkového stavu veci a právneho posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky pre určenie disparity podielov, ale táto skutočnosť sama osebe (bez ďalšieho) nenapĺňa podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. V danom prípade bolo potrebné argumentovať, prečo práve odklon od princípu parity podielov pri vypořádání predmetného bytu v rozhodovanej veci bol dôvodný a opodstatnený, a uviesť, v čom spočívala nesprávnosť právneho posúdenia tejto právnej otázky odvolacím súdom, a to s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa názoru žalobkyne odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.

24. Vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, aké žalobkyňa predkladá vo svojom dovolaní a aké z obsahu jej dovolania možno vyvodíť, nezodpovedá spôsobu vymedzenia v zmysle § 431 až § 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f/ C.s.p.).

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odmietol dovolanie žalobkyne, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C.s.p.) ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. a vo zvyšnej časti (namietajúcej odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a jeho nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 432 C.s.p.) podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

26. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odvolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.